

Високий рівень розвитку координаційних здібностей при швидкісних переміщеннях спостерігається у 25,20%. У переважній більшості (38,8%) обстежених спортсменів виявлений рівень розвитку вище середнього цієї здібності. Середній рівень виявлено приблизно у 25% футболістів.

У переважній більшості (38,80%) досліджуваних спортсменів спостерігається середній рівень розвитку здатності до диференціювання зусиль при силовій роботі. Високий рівень розвитку цієї здатності мають приблизно 25%. 20,40% - мають рівень розвитку вище середнього.

Найкращі показники спостерігаються у розвитку здатності до перебудови рухових дій при роботі на швидкісну витривалість (28,80%). Однакова кількість (приблизно по 25%) обстежених мають середній та вище середнього рівень розвитку даної здатності відповідно.

Висновки. Ключовим положенням методики розвитку координаційних здібностей футболістів є тісна взаємодія КЗ з основними фізичними якостями, а також з різними сторонами підготовленості (технічної, тактичної, психологічної). При плануванні навантажень, спрямованих на підвищення рівня розвитку координаційних здібностей, враховувалися основні їх параметри: координаційна складність вправи, інтенсивність роботи, тривалість виконання одного завдання (підходу), кількість повторень, тривалість і характер інтервалів відпочинку між повтореннями і серіями.

ЛІТЕРАТУРА

1. Васильчук А.Г., Тий Ю.В., Останович М.В. Педагогічний контроль за швидкістю та спритністю висококваліфікованих футболістів. Практикум з футболу. - Київ, 2001. - С.24-26.
2. Лях В.И. Координационные способности: диагностика и развитие / В.И. Лях. – М.: ТВТ Дивизион, 2006. – 290 с.
3. Малахов С.В. Объективность методов оценки уровня ловкости спортсменов, представляющих игровые виды спорта: Сб. науч. трудов / Под. ред. Е. Скоморохова. - М., 1998. - 118 с.
4. Матвеев Л.П. Основы спортивной тренировки. - М.: Физкультура и спорт, 1977. - 236 с.
5. Платонов В.М., Булатова М.М. Фізична підготовка спортсмена. - К., Олімпійська література. 1995 - 319 с.

Познанський Д.

Науковий керівник – доц. Петришин Г.Р.

МОЛОДЬ ЯК ЕЛЕМЕНТ СОЦІАЛЬНОЇ СТРУКТУРИ: ПРОБЛЕМА ІНФАНТИЛІЗМУ

На сьогоднішній день соціологія молоді є найважливішою складовою соціологічної теорії. Для того, щоб молоді люди могли збудувати якісно нове суспільство вони повинні проявити активність для процесу переходу від тоталітарного суспільства до відкритого, тобто демократичного. Тому дослідження інфантилізму молоді як специфічного елемента соціальної структури в Україні є важливим.

Мета статті - це виокремити питання інфантилізму молоді у сфері політики та визначити шляхи вирішення цієї проблеми.

Соціологічні дослідження проблем молоді в межах радянської науки розпочався у часи хрущовської «відлиги» в 60-х роках. Тоді соціологів цікавили, перш за все, проблеми підготовки робочої сили для соціалістичного народного господарства, підвищення продуктивності праці серед молоді, її виховання в дусі комуністичних ідеалів. Тобто дослідників цікавила не молодь сама по собі, її інтереси, потреби і прагнення, а можливість використання молодого покоління для вирішення прагматичних завдань соціалістичного будівництва [5].

Процес соціалізації молодого покоління розглядався як одностороннє засвоєння досвіду старшого покоління і суспільства загалом. Молодь виступала пасивним об'єктом соціалізації, а не творчою силою, яка здатна на активне соціальне оновлення.

Сьогодні молодь є важливою частиною системи державної молодіжної політики, цілісної концепції розвитку суспільства. Специфіка державотворчих процесів в сучасній Україні полягає у тому, що саме ця цілісна концепція тільки формується. Але законодавчі акти та документи, які саме стосуються державної молодіжної політики вже затверджені, що створює складну ситуацію.

Молодь – майбутнє країни. Для того, щоб достатнім чином досягти цього майбутнього, держава повинна розробити реалістичну і водночас збалансовану політику для молодого населення.

Державна молодіжна політика як система певних заходів щодо сприяння соціальному становленню і розвитку молоді, повинна базуватись на глибокому, об'єктивному аналізі реального стану молоді, здійснюваному різними науками. Соціологія молоді в системі цих наук займає провідне місце. Значимість науки зумовлена дослідженням процесів соціалізації молодого покоління, його входження у доросле життя в умовах, які блискавично змінюються. Тобто має пріоритетне значення в суспільному, практично-політичному плані, даючи вихідні дані для соціальної політики, держави, яка забезпечує вирішення проблем молоді з обов'язковим врахуванням її інтересів, потреб і здібностей [5].

Раніше вважалося, що молодь виступає переважно об'єктом державної молодіжної політики, об'єктом соціального впливу. На жаль, і нині мало що змінилося. Різниця лише в тому, що передбачається впливати не на саму молодь, а на умови її соціалізації в різних сферах життєдіяльності,

підтримувати її гарантіями, привілеями та пожертвами. З цим важко погодитись, бо, по-перше, ці гарантії, привілеї та пільги державою лише проголошуються на рівні державного закону, але не існує виробленого механізму реалізації цих намірів і положень, втілення їх у життя. По-друге; те основне, що об'єднує молодь у певну соціально-демографічну спільноту та вирізняє її з поміж інших спільнот, – це її специфічні інтереси [7].

Молодіжна політика у своїй реалізації повинна передбачати пошук оптимальних шляхів для подолання суперечностей між інтересами держави і підростаючого покоління. Не взяття до уваги інтересів молоді, або ж маніпуляція її свідомістю можуть призвести до зниження ефективності молодіжної політики.

Особливості сучасного становища молоді полягають у тому, що вона виступає перш за все як суб'єкт суспільного життя, який знаходиться разом з тим у процесі свого становлення. Звідси у державній молодіжній політиці в якості рівноправних суб'єктів повинні виступати як молодь, так і суспільство. Мова повинна йти не про патерналістську (від лат. *paternus* – батьківський, опікунський) політику держави по відношенню до молоді, а швидше про сприяння її соціальній адаптації в умовах переходу до ринково орієнтованої економіки, про створення такої соціальної системи, яка б могла самозабезпечити і відтворити себе [4].

Варто зазначити, що відповідно до законодавства України молодими з 1992 по 1999 р. вважали громадян віком від 15 до 28 років. У 1999 р. нижня межа була відсунута до 14 років, а в березні 2004 р. верхня межа – до 35 років. На початок 2004 р. в країні проживало 15 453,2 тис. молодих громадян віком 14–35 років, або 32,6% від всього населення [3].

До кола важливих, набутих за роки незалежності України якостей молоді необхідно віднести її здатність більш вільно, ніж люди середнього й похилого віку, висловлювати свої думки з політичних питань, не побоюючись за особисту свободу; усвідомлення нею можливості критики і демократичного контролю рішень владних структур. Звичайно, молоді це було притаманним завжди. Проте в нинішнього покоління молодих людей України це особливо яскраво виражено [3].

Молодь – це найбільш активна частина громадянського суспільства. Громадянська позиція молоді виявляється в прагненні обговорювати і вирішувати загальні проблеми. Судячи із останніх виборів, підтримка молоді, а особливо студентів для депутатів ВРУ відіграє важливу роль. Проте не вся частка молоді бере участь у політичних процесах.

Найважливіший фактор що впливає на суспільство, особливо молодь, як учасника політичного процесу є феномен, що називається «політичний інфантилізм».

Інфантилізація особистості часто проявляється як наслідок неправильного виховання. В. Гур'єва вважає, що в підлітковому віці правомірно виділення двох варіантів інфантилізму. У першому, поряд з дозріванням важливих для соціалізації особистості структур, в рудиментарному стані продовжують функціонувати, не піддані зворотному розвитку, структури дитинства і юності. У другому варіанті незрілі структури не доповнюють, а заміщають функції затриманих, нерозвинутих систем. Таким чином, досить легко настає порушення рівноваги між окремими структурами особистості і при всякому порушенні виявляється соціальна незрілість особистості [7].

Соціальний інфантилізм обмежує «нерозвиненість» особистості сферою соціальних відносин, але якщо психічний інфантилізм однозначно розглядається як дефект розвитку, то соціальна інфантильність не вписується в рамки подібного підходу. Формування соціального інфантилізму пов'язують, в першу чергу, з порушенням механізму соціалізації, відповідно і причини його можуть бути настільки ж різноманітні. У загальному плані соціалізація (від лат. «*Socialis*» – суспільний) становить собою сукупність взаємопов'язаних процесів засвоєння і відтворення індивідом необхідного і достатнього для повноцінного включення в суспільне життя соціокультурного досвіду, розвитку відповідних властивостей і якостей людини, його становлення як власне-історичного типу особистості та суб'єкта (актора) соціокультурних практик даного суспільства [5]

Фактори, що детермінують прояви політичного інфантилізму:

– політична культура суспільства в цілому, як «фон» на якому формується система цінностей, притаманна більшості суб'єктів політичних відносин і визначаються особливості історичного та соціокультурного розвитку;

– причетність суб'єкта до певної соціальної групи, яка є носієм політичної субкультури;

– особистісні детермінанти.

Отже, для уряду та владних структур загалом, потрібно загалом переоцінити вплив молоді на процес національного відродження України та державотворення. Потрібно подолати ставлення споживи до молоді з боку соціальних інститутів суспільства.

ЛІТЕРАТУРА

1. Богомолова, Н. М. Соціальний розвиток України та патріотичне виховання громадян [Електронний ресурс]: Імідж (Інформаційний Методичний І Дидактичний Матеріал / Н. М. Богомолова. – Електрон. дан. (1 файл). – Режим доступу: <http://postup.org.ua/node/367>.

2. Боренько, Я. Громадянське суспільство і політична влада олігархії [Електронний ресурс]:/ Я. Боренько. – Електрон. дан. (1 файл). – Режим доступу: <http://www.ji.lviv.ua/n21texts/borenko.htm>.
3. Головенько, В. Молодь незалежної України: стан та перспективи розвитку [Електронний ресурс] / В. Головенько. – Електрон. дан. – Перші кроки нової влади: Молодіжна політика в Україні: Проблеми та перспективи. – Режим доступу: www.ipro.org.ua/.../6_05_13_molodiruh_a...
4. Кожний другий молодий українець вважає, що в Україні існує реальна загроза свободі слова [Електронний ресурс] / Телекритика. – Електрон. дан. (1 файл). – Режим доступу: <http://www.telekritika.ua/kontekst/2013-03-26/80248>.
5. Місце соціології молоді у системі соціологічного знання та у державній молодіжній політиці [Електронний ресурс]. – Електрон. дан. – Социология и маркетинг в сети. – Режим доступу: http://socionet.narod.ru/borya/soc_05.html/
6. Перелік молодіжних та міжнародних молодіжних і дитячих громадських організацій та їх спілок легалізованих Міністерством Юстиції України [Електронний ресурс]. – Електрон. дан. – Міжнародний український молодіжний портал. – Режим доступу: http://www.youthlife.info/index.php?action=sub_1&subpanel=39
7. Степанищенко О.В. Проблема політичної інфантильності сучасної молоді і шляхи її подолання [Електронний ресурс] / О.В. Степанищенко. – Електрон. дан. – Режим доступу: <http://ebk.net.ua/Book/bib.convdocs.org/v22425/>
8. Сулим, О. В. Формування духовних цінностей як передумова становлення громадянського суспільства в Україні [Електронний ресурс]: стаття / О. В. Сулим, Л. О. Сандюк. – Електрон. дан. (1 файл). – Режим доступу: <http://gisap.eu/ru/node/472>.

Власюк В.

Науковий керівник – асист. Кузь Ю.С.

РОЗВИТОК ШВИДКІСНО-СИЛОВИХ ЯКОСТЕЙ ЮНИХ ЛЕГКОАТЛЕТІВ-СПРИНТЕРІВ

Актуальність. Проблема організації тренувального процесу в бігу на короткі дистанції, незважаючи на зовнішню простоту самої змагальної вправи, є досить складною й, мабуть, методично менш розробленою, чим в інших видах легкої атлетики.[7]

Раніше вважалося, наприклад, що самим надійним способом підвищення спортивного результату є просте збільшення обсягу тренувальної роботи із всіх її параметрів. Цей шлях здавався вірним, оскільки в такий спосіб досягали успіхів більшість чемпіонів. Зараз обсяги навантажень здобули значних величин, і як бачимо подальше їхнє збільшення для спортсменів високого класу далеко не єдиний, а найчастіше й просто неефективний шлях до підвищення спортивного результату. Тому тренерів важливо розібратися у цьому складному механізмі тренувальної системи, щоб проводити підготовку своїх учнів на сучасному рівні.[5]

Пошуки шляхів розвитку швидкості тривають. Безсумнівно, що рекордні результати в спринті будуть обновлятися, оскільки в ньому заховані значні невикористані резерви. Щороку тренери знаходять щось нове й збагачують загальну методику підготовки бігунів на короткі дистанції. Однак, сучасний рівень розвитку спорту вимагає ґрунтовного методологічного підходу до підготовки спортсменів. [2]

Таким чином, тема спортивного тренування та розвитку швидкісно-силових якостей, які відіграють важливу роль в спринті є актуальною й має потребу в нових дослідженнях.

Мета: розкрити особливості підготовки швидкісно-силових якостей спринтера.

Об'єкт дослідження: швидкісно-силові якості бігунів на короткі дистанції.

Предмет дослідження: розвиток швидкісно-силових якостей хлопчиків 13-14 років.

Методи дослідження: теоретичний аналіз та узагальнення літературних джерел.

Завдання:

1. Розглянути теоретико-методологічні засади розвитку швидкісно-силових якостей юних легкоатлетів-спринтерів.

2. Виявити особливості розвитку швидкісно-силових якостей юних бігунів на короткі дистанції.

Результати дослідження. Швидкісно-силова якість – це здатність проявляти найбільшу силу в найкоротший час. Результативність виступів спортсмена в бігу на короткі дистанції багато в чому визначається швидкісно-силовим потенціалом м'язових груп, що здійснюють рухи ніг. Спостереження за швидкісно-силовою підготовкою спринтерів показали, що в бігунів є істотні розходження силових характеристик відштовхувальної і махової ноги.[4]

Спеціальна підготовка в бігу на короткі дистанції повинна проводитися поступово. Робота ведеться над удосконаленням техніки спринтерського бігу, збільшенням обсягу й інтенсивності тренувальних навантажень. У цьому віці бігунів потрібно частіше брати участь в контрольних стартах і змаганнях. Причому ці виступи повинні проводитися в багатоборствах, естафетах і бігу на короткі дистанції.

Практика засвідчує, що починати заняття в спринті можна в широкому віковому діапазоні. Це необхідно враховувати вчителям, тренерам та керівникам спортивних шкіл. В залежності від віку, в